

Историите на Зайко от Долината на морковите

Тони Улф



Издателство „Фюм“

*Здравейте, аз съм Зайко от Долината на морковите.
Тук ми харесва, защото никога не скучая, макар мама да казва,
че животът в нашата долина тече много тихо и много спокойно.*

*Може и да е така, но колкото и да е спокойно,
винаги има какво да се прави. Винаги. И знаете ли защо?*

*Защото зайците от долината са много
и техните приключения край нямат!*

Затова аз винаги имам куп истории за разказване!

*Е, според мама съм голям дърдорко,
но каквото и да казва, тя също харесва моите разкази.*

Искате ли да ви разкажа няколко истории?

Виждам, че искате. Добре, започвам!



У мало едно време една слънчева долина,
в която растели вкусни моркови
и живеели симпатични зайци...



Черноочко

История за едно любопитно зайче, което най-после се научи да не си вре носа там, където не му е работата

Тонякога мама казва, че съм много палав и ужасно любопитен. Е, знам, че съм палав и може би госта любопитен, но не толкова, колкото Черноочко! Не знаете кой е Черноочко? Той е най-най-любопитното зайче в цялата Долина на морковите! Лесно ще го познаете по черното петно около лявото око. Разправят, че го е получил като малък,



защото още тогава имал лошия навик да шпионира през ключалките (нещо, което възпитаните зайчета никога не правят!). Черноочко винаги искаше да знае какво става, даже и когато това изобщо не го засягаше. Винаги щом видеше, че някакви зайци си говорят нещо, той не можеше да се стърпи и намираше начин да ги подслушва тайно!

Веднъж го видях да се крие зад един стар вестник, в който беше пробил две дупки за очите!

Ех, че беше смешен!



Черноочко постоянно измисляше нови номера и нищо не му убягваше. Вижте горе какво измисли, за да дебне Леонардо – най-големия изобретател в долината!

Черноочко беше любопитен открай време, но преди няколко дни обитателите на долината страшно му се ядосаха.

– Достатъчно! Стига! – решиха те. – Така не може да продължава! Да свикаме Съвета на долината и да измислим как да накажем този невъзпитан малък заек!

Съветът се събра в Голямата хралупа на Стария гъб. Този гъб имаше много дебела кора, през която не можеше да се подслушва. Черноочко взе от гядо си една фуния, сложи я до ухото си и се прилепи до гъба, за да чуе нещо. Напразно!

– Кой знае за какво говорят днес на Съвета... – чудеше се той. – Трябва да е нещо много важно, щом са поканили Риско Хитреца и Ежко Мъдреца от съседната долина...

Горкият Черноочко! Дори не подозираше, че говорят точно за него.

– Уф, нищо не чувам! – пъшкаше отчаяно той, проснал се в тревата и наострил уши.

Но каквото и да правеше, всичко беше напразно: от Стария гъб не се чуваше никакъв звук. Той се извисяваше мълчаливо и пазеше всички тайни за себе си.

В това време в Голямата хралупа се водеше оживен спор. Някои по-ядосани зайци предлагаха строго наказание, други смятаха, че е достатъчно само мъмрене, а трети бяха склонни да забравят всичко и да простят на Черноочко. Както често се случваше, най-добрата идея даде изобретателят Леонардо. Той наистина беше гений!

– Ха! Ха! Ха! –
разсмяха се
съветниците,
като чува
предложението
му. – Браво!
Това невъзпитано
зайче ще получи
добър урок.

Черноочко не чу нищо и не разбра нищо, но зайците от Съвета на долината уговориха още това-онова, разбраха се и се разотидоха доволни по къщите си.

– До скоро, приятели! Бъдете спокойни, всичко ще е наред – обеща изобретателят Леонардо. – Веднага се залавям за работа. Ще се видим на поляната точно след три дни!